

Génova governa el PP valencià

Tot i l'acceleradíssim ritme de feina que porta, a Mariano Rajoy li queda temps per fer d'àrbitre. Una funció que desenvolupa a fi d'evitar que la guerra entre zaplanistes i campsistes encara siga més cruenta. Fa mesos que és la direcció estatal del Partit Popular l'encarregada de repartir les quotes de poder de la seua filial valenciana.

Ni el president de la Generalitat, Francesc Camps, ni el portaveu del PP al Congrés, Eduardo Zaplana. Mariano Rajoy, el líder estatal del PP, és qui, vertaderament, mana en el PP del País Valencià. Incapaç, campsistes i zaplanistes, d'arribar a acords, especialment per repartir-se les llistes electorals, la direcció popular a Madrid ja s'ha vist obligada a exercir com a intermediària, com a mínim, en dues ocasions per evitar les ganyetades entre les dues faccions de la formació. Una intervenció directa de Rajoy en la crisi interna del partit, acceptada per tots dos sectors abans d'iniciar-se el procés de confecció de les candidatures, amb l'objectiu d'intentar que les disputes no agreujaren els conflictes que arrossega el PP valencià.

Rajoy sabia el que podria passar a la seua organització a les comarques valencianes. De fet, fa poc més de dos anys, al congrés que el PP celebrà a Castelló, el màxim dirigent de la formació ja advertí als uns i als altres que havien d'oblidar les guerres orgàniques i dedicar-se a treballar cadascú en les seues responsabilitats. Però això no ha estat així. És cert que Camps dirigeix gairebé sense oposició el partit a València i Castelló. Però també que a Alacant, encara avui, els partidaris del cap del Consell són minoria i els seguidors de l'exministre de Treball tenen el control del partit a les comarques alacantines. Així doncs, a final del passat mes de setembre Mariano Rajoy va marcar terreny. Madrid decidirà en cas de conflicte.

Els zaplanistes, al llarg d'aquell mes, havien plantejat el seu primer pols amb les candidatures del PP com a excusa. El president dels populars a Alacant i l'home de Zaplana al País Valencià, José Joaquín Ripoll, postulava, en aquell moment, el relleu de l'alcalde d'Alacant, el campsista Luis Díaz Alperi, per la diputada Macarena Montesinos. Això vulnerava un dels criteris marcats per Madrid: la continuïtat dels càrrecs locals consolidats per tractar de garantir un sostre electoral per a les sigles del PP. Rajoy va cridar a Madrid tots dos sectors. El secretari d'organització dels populars a Madrid, Sebastián González, es feu càrrec de la crisi i va obligar a seure, a la mateixa taula, el conseller Miguel Peralta, d'un costat, en representació dels zaplanistes; i el vicesecretari general del PP, Ricardo Costa, en nom dels campsistes, de l'altre.

Camps rebutjava negociar, però, en últim extrem, es va veure obligat a acceptar una decisió salomònica. Els campsistes s'asseguraven que Alperi tornaria a encapçalar la llista municipal del PP a Alacant, però, per la seua banda, els afins a l'actual portaveu popular al Congrés no se'n van anar de buit. Ripoll repetiria com a candidat a la Diputació d'Alacant, després que els partidaris del cap del Consell a les comarques alacantines hagueren qüestionat obertament el seu futur al Palau Provincial. Però, a més, el procés, d'alguna manera, va servir per establir jurisprudència. A partir d'aquell moment, qualsevol conflicte en la confecció de

les candidatures del PP es resolldria a Madrid, amb la intermediació directa dels col·laboradors personals de Rajoy.

Al president dels populars a l'estat espanyol li preocupa —apuntaren fonts del PP—, la situació de crisi interna de l'organització al País Valencià. Mariano Rajoy és ben conscient que, després d'eixir del govern a Galícia, i amb el seu partit a la baixa a Catalunya i al País Basc, el resultat del PP a les comarques valencianes i a Madrid és fonamental, gairebé essencial per al seu futur polític. De fet, els estratèges de Génova entenen que mantenir el govern del País Valencià i Madrid el 2007 és l'única garantia que Rajoy arribe a les eleccions generals d'un any després amb alguna opció de guanyar-li el govern de l'estat a Zapatero.

Per contra, una derrota de Camps en la lluita de la Generalitat, l'allunyaria, clarament, d'aquest objectiu. Així doncs, el País Valencià és una plaça prioritària per als populars. Per això, Mariano Rajoy no es pot permetre que la crisi del PP valencià s'agreuge i acabe passant una factura electoral que deixe Francesc Camps fora de la Generalitat. Seria la mort política de l'actual cap del Consell i, potser, el principi de la fi de Rajoy. Dins d'aquesta estratègia cal emmarcar les visites repetides d'alts càrrecs populars, com ara el mateix president del PP o Àngel Acebes, al País Valencià en suport del màxim responsable de la Generalitat. La setmana passada, Acebes mateix, reunit amb els alts càrrecs dels populars valencians, va reconèixer que el resultat de la Generalitat era "clau" per al seu partit.

La decisió de negociar les llistes del Partit Popular valencià a Madrid afavoreix clarament els zaplanistes. Amb un marge de maniobra mínim pel poder absolut de Camps a la direcció del PP al País Valencià, els partidaris de l'exministre tenen a Génova un ens superior al qual dirigir les seues propostes. I de fet, fins ara, els seguidors de l'actual portaveu popular al Congrés han optat per generar conflicte i plantar cara als zaplanistes en la confecció de llistes amb l'únic objectiu que l'execu-

Proclamació de Francesc Camps com a nou president del PP valencià. Era el 28 d'abril de 2004, i la guerra només acabava de començar.

tiva del PP a Madrid tuteja la crisi del partit al País Valencià. "I a Madrid tenim Eduardo", recorda segur un important dirigent zaplanista.

La direcció dels populars a Madrid vol tallar d'arrel qualsevol conflicte amb les candidatures. I el que és ben cert, fins ara, és que els zaplanistes han aconseguit no quedar reduïts a escombraries. Tot i que encara s'han de confeccionar les candidatures a les Corts Valencianes i el gruix de les llistes municipals, els partidaris de l'exministre, de moment, han aconseguit no només mantenir Ripoll sinó, d'altra banda, com a mínim a Alacant, continuar copant la meitat de les candidatures municipals en les localitats més impor-

tants, les de més de 20.000 habitants. La cúpula popular a Madrid entén, tot i el seu suport a Camps, que no pot marginar els zaplanistes per tal de mantenir l'estabilitat al PP valencià i també a Espanya, on Eduardo Zaplana continua mantenint una important influència des del seu lloc al grup parlamentari del Congrés dels Diputats i, sobretot, per la relació privilegiada que manté amb l'expresident del Govern espanyol, José María Aznar.

D'ací a no res, Génova tornarà a tenir feina. I de valent. A la darrera executiva del PP d'Alacant, de fet, els zaplanistes tornaren a pujar l'aposta, encara, una mica més. Els populars alacantins proposen Julio de España, una altra ve-

gada, com a cap de llista a les Corts per Alacant i a la diputada Macarena Montesinos per acompanyar Alperi a la llista municipal. Això no ho accepta ni Camps a València, que vol tenir les mans lliures per conformar un grup parlamentari de confiança, a diferència del que ha passat fins ara; però tampoc l'alcalde Alperi a la capital del sud del País Valencià, que posà com a condició per optar a un quart mandat poder crear un equip propi de treball al marge de les pressions dels zaplanistes.

Amb la batalla en marxa, el president de la Generalitat tornarà a veure's obligat a seure en una taula davant dels zaplanistes i amb Madrid com a àrbitre. Les propostes de candidats eixiran del País Valencià, però, en qualsevol cas, serà Mariano José Rajoy Brey qui tindrà la darrera paraula sobre les candidatures del Partit Popular a les comarques valencianes.

La decisió de negociar les llistes del Partit Popular valencià a Madrid afavoreix clarament els zaplanistes

Pere R. Fernández